

El Triangle Carlí

Seleccions de la
Comarca Carlina
Pro Fides
Supra Montes

Quousque tandem abutere, Democratia, patientia nostra? Quamdiu nos etiam furor iste tuus eludet?

Recatalanització

Un tinent de l'Exercit Recatalanitzador bregat en cent batalles i conquestes a les tavernes en solia anar per reviuire les guerres i les gestes. I traginant xarel·lo de valent rememorava l'Alliberament

Una vetllada de vi tendre amb un escot es va topar. La noia ja es volia vendre Ell no volia pas pagar. I tot cridant "Visca la Terra" deia també "Follem i cardem guerra!"

"Masses en hi ha que recatalanitzen amb l'escola, la ràdio i la TV. De tots els mil sistemes que utilitzen el meu és el millor: jo sí que en sé! Que quan lligo amb donzelles andaluses per dalt començo i vaig desfent bruses i tiro avall, perquè el qui se les folla aquest les recatalanitza a cops de polla!"

Gigi l'Amoros

Novè consell als maragalls

Per al maragall una de les grans diferències entre la vida metropolitana i la rural és el redescobriments dels contactes amb el veïns. La convivència quotidiana, del "bon dia, bon dia", de trobar amb qui parlar, que tothom coneix a tothom i el "hom" se sent membre de la comunitat. Aquest contacte al carrer és de difícil cultiu ja que hi ha dos monstres que l'envolten: Les romegueres i el safareig

El safareig és una contertúlia on s'opina lliurement sobre els qui no hi són. No és una institució sinó un acte espontani que es realitza per relaxar-se i desfogar-se. També és un moment d'intercanvi d'informació possible i el lloc ideal per començar a crear la història d'algú. Sereu objecte sense saber-ho i això és bo per a vosaltres, ja que significa que se us té en compte. El pas següent difícil i llunyà serà quan hi participeu amb els aborígens i aquests no amaguin les seves consideracions davant de vosaltres.

Tant l'un com l'altre, romeguera i safareig, són institucions essencials de la vida de poble que com més petit i tancat és el lloc són més potents. Us pot semblar que us tenen controlat, i és veritat. No us podeu escapar d'ells i cada veï és com un paparaci que es desfà per saber més que els altres, i que en té prou amb anar un pas per endavant de la informació autèntica o no que tenen els altres.

Maragalls estimats més pel que voleu ser, que pel que sou. Sota el nom de romeguera s'amaga un amable i cordial aborígen al qual us acosteu per recollir algun fruit i us en quedeu enganxats una bona estona. Les romegueres es troben pels carrers, places i cantonades, en llocs on no els podeu evitar o no els podeu preveure. Són persones cordials, agradables però a qui no interessa escoltar sinó ésser escoltats. Esgarrinxen però no fan mal.

Les romegueres enganxen tothom, i no us cregueu que sou membre de la comunitat i heu avançat en el vostre maragallà indret, si caieu en una romeguera rera l'altra. És un aprenentatge necessari per saber qui és qui i què és què en la vostra nova pàtria petita.

La manera d'evitar les romegueres i el que és més difícil, de desfer-se'n s'agafa amb la pràctica i dóna caràcter.

Aquesta dona no amaga la cara per les seves creences

Aquesta dona amaga la cara perquè no pot revelar la seva identitat.

Perquè els seus pares podrien ser empresonats els seus germans torturats, els seus fills assassinats.

Aquesta dona és una ciutadana aranesa, preocupada per la recatalanització.

I et dóna gràcies per la teva solidaritat.

Guia Esotèrica del Boletaire

Vª lliçó - Casos d'emergència: La Caguera

Si aneu pel bosc a la recerca de rovellons i, de cop, sentiu uns forts cargolins de mal de ventre, ¿còm reaccionareu?:

A- Us cagareu a les calces.

B- Correu cap a casa (no hi ha res com la tassa habitual).

C- Ho fareu dins una bossa de plàstic i la abocareu en un contenidor.

D- Defecareu en plena Natura.

De totes aquestes possibles respostes només n'hi ha una de correcta des d'un punt de vista ecològic i micològic. Evidentment, la darrera. Acosteu-vos a un pi o a un faig; suaument amb la mà aparteu la fullaraca que l'envolta, procurant no malmetre res. A ran de terra veureu un entreteixit de fils blancs que desprèn pudor de florit. Aquests filaments van a parar a les arrels, són la "hifa". Simbiòticament estableixen col·laboració per a alimentar-se els arbres i els fongs. El bolet rep sucres i midó, mentre proporciona nitrògen.

Aquest, doncs, serà un bon lloc per depositar. Poseu-vos d'esquena al tronc, arrapegeu-vos-hi amb una mà, ajupits. És a més a més un bon exercici abdominal. Si el terreny fa pendent, encareu-vos a la

vessant, perquè si hi hagués un imprevist no caiguessiu sobre la vostra pròpia tifa.

Sense cap mania, evacueu sobre l'entramat del micel·li, que ell ja en sabrà xuclar l'ozot. Millor si heu fet abans un bon esmorzar ric en colesterol.

Si aneu durs, mireu de collir allà mateix una "ramaria formosa" i mastegueu-la mentre excorporeu; és un bolet una mica amargant, però de gran efecte purgant.

No patiu si algú us veu mentre feu de cos. Penseu que una de les més entranyables tradicions catalanes és completar el Pessebre de Nadal amb un caganer.

**Menja molt, caga fort
i no temis a la mort.**

Nota: "Ramaria formosa", popularment "peu de rata bord", "rata-peus", molt semblant a la "ramaria aurea o flava", també dita "peu de rata" i "manetes". Creix a les fagedes i boscos d'avets en terra esponjosa. És un bon laxant.

L'Observador Digest.